

Bilag til Illustreret Tidende

— Søndagen den 11. October 1868. —

Ugens Politik.

Den 8de October 1868.

Rigsdagen aabnedes Mandagen den 5te October af S. M. Kongen med en Throntale, der har fundet Gjenklang ikke blot overalt i Danmark, men ogsaa udenfor Hæderlandets Grændser. Kongen udtaler med Folkerepresentationens varme Tilslutning sin Forvisning om, at Rigsdagen deler hans Glæde i Anledning af Kronprindsens Forlovelse med Kongen af Sverig og Norges Datter, Prindsesse Lovisa. Han erklærer, at Landets indre Tilstand i enhver Henseende er tilfredsstillende, og at den private Virksomhed med Statens Bistand udfiller Landets rige Hjælpe midler, medens han dog tillige bebuder en Skat, der nærmest er bestemt til at dække de betydelige Udgifter til Forsvarsvæsenets Ordning. Med Hensyn til det nordflesvigiske Spørgsmaal siger Throntalen: „De fortlørlige Forhandlinger, som den kongelige preussiske Regering allerede for længere Tid siden havde aabnet med Os om en Udførelse af den i Pragfredens Artikel 5 bebudede frie Afstemning af Beboerne i Nordflesvig, have hidtil ikke ført til noget Resultat. Vor Opfattelse af, hvad Retfærdighed og begge Staters velforsaaede Interesse fordrer i denne Sag, er uforandret den samme, og Vi maae ansee det for vor første Pligt, ikke at medvirke til nogen Afgjørelse, som, uden at tilfredsstille Befolkningens Trang, kunde berede Riget fremtidige Vanskeligheder ligeoverfor en Stat, med hvilken det er Vort Ønske at bevare et oprigtigt venskabeligt Forhold. Vi holde Os overbeviste om, at den kongelige preussiske Regering ikke kan andet end billige disse Hensyn, og Vi haabe, at det vil kunne lykkes, paa denne særlige Erkjendelse at begrunde den saa længe imødesete Overeenskomst.“ Det siges ikke, hvorpaa dette Haab støtter sig, og naar man læser Erklæringen i Grev Bismarcks Organ, „Nordb. Allgem. Zeitg.“, i Anledning af Throntalen, kommer man let til den Erkjendelse, at Haabet kun er svagt, og at Udtalelsen snarest maa betragtes som en Tilfjendegivelse af, at det reiste Krav fastholdes fra dansk Side. Det nævnte Blad kommer atter med den stammelige Insinuation, at de danske Love ikke skulde være tilfredsstillende til at yde alle danske Statsborgere, hvilket Sprog de end tale, kraftig Beskyttelse, thi de i Danmark bosiddende Tydsere alt for længe siden høit og lydeligt have erklæret denne Insinuation for Usandhed. Det blues ikke ved at sige: „Saavidt man kan slutte af de noget ubestemte Antydninger i Throntalen, maa man formode, at der er Tale om de Beskyttelsesgarantier, som skulde gives den tydske Befolkning, der maatte blive afstaaet tilligemed den danske, og Nødvendigheden af disse Garantier har den danske Partihistorie desværre kun skillet i et altfor klart Lys.“ At der i Pragfreden slet ikke er Tale om lige Garantier, er naturligvis ikke nogen Hindring for en Politik, der betragter Magt og Ret som eensartede Begreber.

I Frankrig have de officieuse Blade energisk sluttet sig til den danske Regerings i Throntalen udtalte Anskuelse, og de benyttede Leiligheden til at minde om, at den spanske Revolution ikke har forandret den politiske Situation, og at Frankrig, thiøndt det ønsker at bevare Freden, dog betragter de bestaaende Tractater som en Garanti, „der ikke ustraffet kan krænkes“. „La Patrie“ fremhæver i Anledning af Throntalen, at Frankrig selv vil respectere Pragfreden, men at det paa samme Tid vil vaage over, at den ikke bliver krænket af nogen anden Magt, og „La France“ siger: „Rigsdagens Nabning har givet Kongen af Danmark Leilighed til at fastholde sin Regerings Fortolkning af Pragtractatens 5te Ar-

tikel med Hensyn til den nordflesvigiske Befolknings frie Afstemning. Denne Fortolkning, som ikke falder i Preussens Smag, er endnu ikke bleven billigt, og de indledede fortlørlige Underhandlinger have hidtil ikke ført til noget Resultat. Kongen af Danmark mistvivler dog ikke om at formaae den preussiske Regering til at gaee ind paa den eneste Afgjørelse, der baade staaer i Samklang med Retfærdighedens Fordringer og de to Staters velforsaaede Interesser“. Og i en senere Artikel, som er et Svar til „Nordb. Allg. Zeitg.“, siger „La France“ uden Dmsvøb: „Dersom der er Noget, der har lagt beklagelsesværdige Hindringer iveau for Løsningen af det fiesvigiske Spørgsmaal, saa er det ikke Danmark, man maa beskjylde derfor, men Preussen.“

General Prim har holdt sit Indtog i Madrid i Spidsen for Tropperne fra Andalusien, der havde leiret sig om Hovedstaden, og han blev modtaget med Begeistring. Her forefandt han Marskalk Serrano, hvem Generaljuntaen provisorisk havde forlenet med den øpperste Magt. Spaniens forhenværende Søfandt i Paris, Dlozaga, der var bleven opfordret af Serrano til i Forening med ham og Prim at danne en provisorisk Regering, har negtet at efterkomme denne Opfordring, og Triumviratet er saaledes endnu ikke fuldstændigt. Forbindelsen mellem Prim og Serrano har dog ført til Dannelsen af et Ministerium, og Halvøsen er idetmindste midlertidig roligt. Kgligheden vil vel heller ikke blive forstyrret, før den fremtidige grundlovgivende Forsamling tager fat paa det saa mislige Spørgsmaal, hvilken Regeringsform det spanske Folk for Fremtiden skal vælge, og dersom man vælger den monarchiske, hvem der da skal være Spaniens fremtidige Hærsket. Her er det Skær, hvorpaa man let kan strande, da Partierne kun ere enige med Hensyn til det ene Punkt, at det skal være forbi med Bourbonernes Hæredømme. De militære Ledere synes for Diebliffet tilbøielige til, i Overeensstemmelse med den i Cadix udfærdigede Erklæring, at give Folkesuverainiteten Tid til at kundgjøre sin Villie.

Paa Throncandidater har man dog ingen Mangel; Listen er allerede nu meget lang, den bestaaer af Prinds Alfred af England, Prinds Amadeus af Savoyen, Hertugen af Montpensier, Kongen af Portugal, Kongen af Belgien, Prinds Napoleon og Prinds Achille Murat.

Den landslygtige Dronning Isabella har nedlagt en i et lidenskabeligt Sprog affattet Protest mod Revolutionen i Spanien. I denne Protest antyder hun, at hun endnu venter Bistand af sin høie Allierede, de Francks Keiser, og paadrager sig saaledes en ny Idmyggelse, idet den francke Regering, der med paafaldende Iver kundgjør sit Forsæt ikke at blande sig i Spaniens indre Anliggender, lader „L'Etendard“ erklære, „at den eneste Allierede, som Frankrig kan have med Hensyn til de spanske Anliggender, er selve den spanske Nation, repræsenteret af den Regering, som den maatte vælge.“ Med Hensyn til den forjagne Dronnings Protest siger „L'Indép. Belge“: „Ulykken har altid Ret til Agtelse, selv naar Agtelsen er mindre forjænt end Ulykken. Men naar en Dronning, der bukker under som en Gjenstand for Alles Had, udtaler sig paa en bitter og hadefuld Maade, fremstiller sig som et Dydsoffer og Ihændehaver af alle Vrens og Moralitetens Traditioner, er det umuligt at forglemme, at man selv paa hendes Flugt har seet hende reise i samme Bogn som hendes Gemal og hendes — Intendant, med hendes Børn og hendes Skriftefader, der uden Tvivl velsigner dem i Hæng. Saa mindes man, enten man vil eller ei, den Sætning i Kundgjørelsen, „at Revolutionen griber forstyrrende ind i Familieforholdet, krænker Arnens Hellighed og kvæler al Dyd og Hæderlandskjærlighed.“ Man fristes

til at troe, at Rollerne ere fordeelte i den kongelige Caravane saaledes, at Kongen repræsenterer Familien, Marsforio Arnens Hellighed, Dronningen Dyden og Pater Claret Hæderlandskjærligheden. Iøvrigt er Exdronningen, der ikke medtog Krondiamanterne, i sin Landslygtighed forbleven i Besiddelse af den gyldne Rose, som hun har faaet af Paven paa Grund af sin rene Wandel, hvorfor hun ogsaa i sin Kundgjørelse mindes den hellige Fader med Taknemlighed.

Greven af Montemolin, der havde nærmet sig Spaniens Grændser, for at anstille Forsøg paa at gjenerobre sine Forfædres Throne, er vendt om, uden at foretage Noget. Man paastaar, at Carlisterne selv have raadet ham til at bortfjerne sig, fordi de mene, at hans Tid endnu ikke er kommen. Paa Slottet i Pau, hvor Dronning Isabella opholder sig, gjør man sig endnu steds Haab om, at Prindsen af Asturias skal komme til at afløse sin Moder. Man begynder alt at intriguere til hans Gunst, og i Revolutionens Leir betragter man den Dmskændighed, at saamange af det gamle Dynasties Tilhængere med Tilfidssettelse af deres egen Værdighed stille sig til den nye Regerings Raadighed, som en Frugt af disse Intriguer.

Ifølge „La France“ opholder Benedetti sig i Paris efter at være vendt hjem fra en Udflugt til Corsica, og man veed endnu ikke, naar han atter vil begive sig tilbage til sin Post i Berlin. — I Begyndelsen af denne Uge vilde man vide, at de francke Kamre allerede skulde sammentræde i November Maaned, men nu forsikrer man med Bestemthed, at de først vilde blive indkaldte i Begyndelsen af næste Aar.

I Tydskland er der ikke foregaaet Noget, der har Krav paa særlig Interesse. Naar vi have sagt, at man i Berlin forbereder sig til Kamrenes forestaaende Nabning; at en af Polakker fra Gallizien bestaaende Deputation i disse Dage har begivet sig til Wien for at bevæge Keiseren til at aflægge det paa Grund af Landdagens Optræden forhalede Besøg i Gallizien, og at den meklenburgske Regering har ifinde at forelægge Kamret et Lovforslag, sigtende til at omforme den lovgivende Repræsensation saaledes, at Borger- og Bøndestanden vilde faae Afgang til Parlamentet, have vi omtalt Alt, hvad der fortjener Læsernes Opmærksomhed.

Man tillægger Ruslands Keiser den Hensigt, at forene de polske Provindeer paa den venstre Weichselbred under en sælles Regering og at incorporere de paa høire Side af denne Flod liggende Provindeer i de tilgrændsende russiske Gouvernementer. Saaledes vil det sidste Spor af Polens Selvstændighed blive udslettet.

Den Dmskændighed, at adskillige tyrkiske Præster og Embedsmænd pludseligt ere blevene fængslede, har givet Anledning til Rygtet om Opdagelsen af en vidtforgrenet Sammensvørgelse mod Sultanens Regering. Dette Rygte har fremkaldt nogen Bevægelse i Constantinopel, men hidtil hviler der et tykt Slør over denne Sag, der især sysselsætter den offentlige Mening, fordi flere af de fængslede skulle staae i Forhold til visse Medlemmer af Sultanens Familie. Ifølge Meddelelser fra Wien, der dog ikke ere aldeles paalidelige, skulde det saakaldte „unge Tyrk“, i Spidsen for hvilket Kazy Pacha staaer, have indgaaet denne Sammensvørgelse, hvis Formaal det var at styrte den nærværende Sultan og sætte hans Neveu, den eventuelle Kronprinds, Murad Effendi, paa Thronen. Blandt de fængslede Personer findes græske, russiske og østerrigiske Undersaatter.

Charade.

Naar mit Første er træt, og mit Sidste er blødt,
Paa mit Hele kan høiles saa sødt.